

— Защо не се обличате? Защо сте си разплели коситѣ, пита тя.

— Конституцията жалимъ, отговарятъ голѣмитѣ. — Падна нашата конституция...

Разсърди се Цвѣтишичъ, говори за князъ и за работи, които още не разбирахъ и сега не мога да си спомня; най-сетнѣ, заплаши, че ще накажи всички, и всички като стипендианти, приклониха глава и отидоха на разходка.

Изобщо при затворения пансионерски животъ ние малко общо имахме съ живота извънъ стѣнитѣ, обаче все пакъ по важнитѣ събития прониквахъ и между насъ чрѣзъ малкото приходящи и, както виждате, памираха отзвукъ. Помня сжщо, че трѣбва пакъ по това врѣме да сме се дѣлѣли на „консерваторки“ и „либералки“, защото помня разпитванията на другаркитѣ ми, какъвъ е баща ми — консерваторъ или либералъ. Сжщо помня, какъ и либералкитѣ и консерваркитѣ, слѣдъ силно спрѣчкване и шумъ, единъ день стояхме на колѣнѣ — равно изравнени. . . .

Инѣкъ, растѣхме си съвсѣмъ прѣдоставени на себе си. Въ училището още усѣтахме надъ себе си началство, стѣгаше ни извѣстенъ редъ (Цвѣтишичъ дѣйствително въ смисълъ на *уредба училището*, като директорка, и по държането си и по туй що направи за гимназията, бѣ много на мѣстото си). Въ пансиона помня, че прѣзъ всичкото ни стоене въ старото здание, слѣдъ заминаването на Казанлъшева, царуваше нѣкакво си безначалие — до идването на Е-ва. Отпърво пансиона надгледвахъ изпращанитѣ отъ директорката джурни учителки; всѣка една джурѣше по своему, а изобщо всички слабо ни държаха. Помня въ туй междуцарствие до идването на рускинята Каменска вечеръ се играеха най-хубави хора и се пѣеха всевъзможни народни пѣсни.

Идването на началницата Каменска малко нѣщо измѣни нашия редъ: тя обръщаше внимание на външността, направи ни по-хубави форми, чудесни палта, прѣмахна отъ главитѣ ни синитѣ, бабишки напшончета и ги замѣни съ шапки. Даде ни рѣкавици, направи ни за лѣтѣ бѣли хубави пелеринки и пристилки. Инѣкъ, храната почти бѣше сжщата. Именно по това врѣме ни давахъ червената водича, наричана борштъ. Колкото и да разправяше на „голубчикъ“ Георги (тѣй викаше галено Каменска нашия готвачъ), какъ се готви борштъ — човѣкътъ не можѣ да го направи и самъ съ прѣзрѣние се отнасяше къмъ туй ястие. Български Каменска не знаеше, държеше се доста меко, но малко се общаваше съ насъ. Имаше малъкъ синъ Володя, той помагаше на нѣкои да учатъ руски думи. Обаче мѣчно се учеше езика и ученичкитѣ при обясненията съ началницата само немилостиво си кълчеха езика. Помня фрази, надъ които се смѣхмѣ, като: „мамаша (така ни караше да я викаме ние) собака съѣла мой чипикъ“, или „моя фартушка се скесала“ „я написала писмо и изпратила на дома“... Смѣхмѣ се ние, но все пакъ за година доста се научихмѣ. Изобщо първитѣ випуски сж запознати доста добръ съ руския езикъ и нѣкои го владѣха добръ. На това не малко спомагаше и обстоятелството, че по липса на български образци,